

הנחש

במקום מרוחק מכאן חי ברהמין אחד בשם הרידטה. הוא היה איכר, אך חלקת אדמה שלו הביאה רק יבול זעום. יום אחד, אחרי שעות חום רבות, שכב הרידטה בצל עץ כדי לנוח. פתאום ראה נחש גדול שיצא מקן הנמלים לא רחוק ממנו. הוא אמר לעצמו "זה בוודאי אל-השומר של החלקה הזו, ואני לא כיבדתי אותו עדיין. לכן היבולים שלי זעומים כל כך. מיד אלך ואכבד אותו כראוי."

הוא לקח קצת חלב בקערה, יצא אל קן הנמלים וקרא "הו שומר השדה הזה. עד עכשיו לא ידעתי שאתה כאן. לכן לא כיבדתי אותך. אנא, סלח לי." הוא שם את הקערה על הארץ וחזר הביתה. למחרת חזר והביט..

ובקערה ראה דינר זהב. מאז קרה כל יום אותו הדבר. הוא הביא חלב לנחש ומצא דינר זהב בקערה.

יום אחד הברהמין היה צריך ללכת לכפר סמוך. לכן אמר לבנו להביא חלב אל קן הנמלים. הבן הביא את החלב ולמחרת מצא דינר זהב. הוא אמר לעצמו "קן הנמלים הזה בוודאי מלא זהב. אני אהרוג את הנחש ואקח לעצמי את כל הזהב." ולמחרת, כאשר הביא חלב לנחש, וזה הוציא את ראשו, הבן נתן לו מכה חזקה באלה. אך הנחש התחמק ולא מת, אלא ברוגז רב הכיש את בן הברהמין בשיניו החדות, וזה נפל מת במקום. השכנים אספו את הגופה ושרפו אותה במדורה, כפי שנהוג.

כעבור יומיים חזר האב, וכששמע על גורל בנו, התאבל מאוד. אך אחרי זמן מה לקח שוב את קערת החלב והלך לקן הנמלים, שם שיבח את הנחש בקול רם. אחרי זמן רב הוציא הנחש את ראשו מהקן ואמר "רק חמדנות מביאה אותך כאן,

ומשכיחה אפילו את מותו של בנך. מעתה
בלתי-אפשרית הידידות ביננו. בנך הכה אותי
באלה ואני הכשתי והרגתי אותו. איך אוכל
לשכוח את המכה והעלבון? ואתה, איך תוכל
לשכוח את הכאב והאבל על מות בנך?"
הוא נתן לברהמין פנינה יקרת ערך ונעלם, אך
קודם עוד אמר "אל תבוא הנה יותר."
הברהמין לקח את הפנינה וחזר הביתה,
כשהוא מקלל את טיפשות בנו.